

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Hlušítkem, Ph.D. ve věci

žalobce: **D. H. N.**
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty
Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty

zastoupeného advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Milady Horákové 13, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 5. 2025, č. j. OAM-223/BA-BA01-VL15-PŘZ2-2025, o zajištění v zařízení pro zajištění cizinců,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR ze dne 30. 5. 2025, č. j. OAM-223/BA-BA01-VL15-PŘZ2-2025, **se zrušuje.**
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradě nákladů řízení částku 10 140 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám Mgr. Marka Sedláka, advokáta se sídlem Milady Horákové 13, 602 00 Brno.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se domáhá přezkumu výše specifikovaného rozhodnutí žalovaného, na jehož podkladě žalovaný rozhodl o žádosti žalobce ze dne 26. 5. 2025 o propuštění ze zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e), odst. 10 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) tak, že žalobce je i nadále zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců. Dle § 46a odst. 5 zákona o azylu žalovaný stanovil dobu trvání zajištění žalobce do 13. 6. 2025.
2. Žalobce předně namítl, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť bylo vydáno osmý kalendářní a šestý pracovní den od podání žádosti, tedy po lhůtě stanovené v § 46a odst. 4 zákona o azylu.
3. Dále namítl, že žalovaný nesprávně a zejména nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu, když se nevypořádal s tím, že žalobce má na území ČR osobu blízkou, která mu poskytne bezplatné ubytování a plně ho finančně zabezpečí. V neposlední řadě namítl nepřezkoumatelnost stanovení doby zajištění.
4. Žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout a odkázal na napadené rozhodnutí.

Zjištění vyplývající z obsahu správního spisu

5. Dne 21. 2. 2025 hlídka policie ČR v Hradci Králové při kontrole zjistila, že žalobce je veden jako nežádoucí osoba se zákazem vstupu do schengenského prostoru. Policie tak dne 21. 2. 2025 rozhodla o zajištění žalobce.
6. Dne 24. 2. 2025 podal žalobce žádost o mezinárodní ochranu.
7. Dne 27. 2. 2025 vydal žalovaný rozhodnutí o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců proti kterému žalobce nebrojil.
8. Podáním ze dne 26. 5. 2025 žalobce požádal (opakovaně) o propuštění ze zajištění, o kterém žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím ze dne 30. 5. 2025, které bylo žalobci, jak vyplývá ze sdělení žalovaného, doručeno dne 3. 6. 2025.

Posouzení věci krajským soudem

9. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. O žalobě rozhodl krajský soud bez nařízení jednání, a to v souladu s § 46a odst. 8 zákona o azylu.
10. Co se týká rozsahu přezkumu napadeného rozhodnutí, postupoval soud v souladu s požadavky rozsudku Soudního dvora EU ze dne 8. 11. 2022 o předběžné otázce ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid. Z něho je nutno dovozovat, že správní soud je povinen při přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince přihlížet i k vadám a nezákonnostem rozhodnutí, které zjistí sám, bez ohledu na námitky uplatněné žalobcem. V řízení o přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince se proto s ohledem na specifika

institutu zajištění neuplatní pravidlo soudního přezkumu v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a správní soud je oprávněn, resp. povinen identifikovat případné další nezákonnosti zajištění (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 11. 2022, č. j. 34 Az 36/2022-32, č. 4439/2022 Sb. NSS).

11. Po přezkumu napadeného rozhodnutí dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.
12. Krajský soud se předně zabýval tím, zda žalovaný rozhodl o žádosti žalobce o propuštění v zákonné lhůtě. Soud přitom vychází ze závěrů podepsaného soudu vyjádřených v rozsudku ze dne 14. 2. 2023, č. j. 62 Az 5/2023-21, publ. ve Sb. NSS pod č. 4486/2023, podle kterých *„Jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany zajištěný v zařízení pro zajištění cizinců požádá o opětovné posouzení důvodů zajištění podle § 46a odst. 10 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, je třeba o jeho žádosti rozhodnout podle § 46a odst. 4 téhož zákona nejpozději do 5 dnů od dne podání žádosti; zároveň mu musí být rozhodnutí v téže lhůtě doručeno.“* Ačkoli tyto závěry byly učiněny ve vztahu k právní úpravě § 46a odst. 10 zákona o azylu ve znění účinném do 30. 6. 2023, má krajský soud za to, že tyto závěry jsou plně aplikovatelné i na řízení o žádosti o propuštění ze zajištění podle § 46a odst. 10 zákona o azylu ve znění účinném od 1. 7. 2023, neboť žádost o propuštění je ekvivalentem k žádosti o opětovné posouzení důvodů zajištění dle téhož ustanovení ve znění účinném do 30. 6. 2023. Cílem těchto žádostí je posoudit, zda pro zajištění žadatele nadále existují důvody, či nikoli. Ke shodným závěrům dospěl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 3. 2024, č. j. 1 Azs 29/2024-21 či ze dne 16. 4. 2024, č. j. 10 Azs 50/2024-19.
13. V projednávané věci je zřejmé, že žalobce podal žádost o propuštění dne 26. 5. 2025 a napadené rozhodnutí mu bylo doručeno až dne 3. 6. 2025, tedy po uplynutí lhůty. Již z tohoto důvodu je nutné uzavřít, že napadené rozhodnutí je nezákonné.
14. Krajský soud podotýká, že si je vědom, že s účinností od 1. 7. 2023 je v § 46a odst. 4 zákona o azylu stanovena lhůta 5 pracovních dnů pro rozhodnutí o zajištění podle § 46a odst. 1 zákona o azylu, oproti předchozí úpravě, která stanovila lhůtu 5 dnů kalendářních. Nicméně, podle krajského soudu to nemá vliv na posouzení věci, neboť citované ustanovení míří na rozhodnutí o zajištění cizince, nikoli na rozhodnutí o žádosti o propuštění cizince, který je již zajištěn podle zákona o azylu. V té souvislosti je namístě zdůraznit nutnost zajištění cizinců žádajících o mezinárodní ochranu po co nejkratší dobu ve smyslu čl. 9 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU ze dne 26. června 2013, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu. Jakkoli tedy zákon stanoví pro rozhodnutí o samotném zajištění cizince lhůtu 5 pracovních dnů, pro rozhodnutí o žádosti o propuštění cizince ze zajištění tato lhůta neplatí (není zákonem stanovena) a je s ohledem na omezení osobní svobody cizince, s přihlédnutím k tomu, že zajištěný cizince je správnímu orgánu k dispozici nepřetržitě (v tzv. režimu „24/7“) nutno vycházet z dosavadní judikatury, podle které je o žádosti nutno rozhodnout ve lhůtě 5 (kalendářních) dnů a v této lhůtě cizinci rozhodnutí též předat.
15. Soud se dále zabýval také otázkou doby trvání zajištění, jak ji žalovaný stanovil v napadeném rozhodnutí.
16. Dle § 46a odst. 5 zákona o azylu (ve znění účinném od 1. 7. 2023) platí, že žalovaný v rozhodnutí o zajištění *stanoví dobu trvání zajištění, kterou lze prodloužit, a to i opakovaně, nejdéle na 180 dnů.*

17. Žalovaný napadeným rozhodnutím žalobce zajistil v zařízení pro zajištění cizinců do dne 13. 6. 2025. Rozhodnutí v této části odůvodnil tak, že tato lhůta byla stanovena v souladu s původním rozhodnutím žalovaného o zajištění.
18. Takové odůvodnění doby trvání zajištění je však podle krajského soudu absolutně nedostatečné. Absentuje v něm totiž jakákoli úvaha o tom, proč bylo v případě žalobce nezbytné při rozhodování o jeho žádosti o propuštění ze zajištění přistoupit ke stanovení doby trvání zajištění právě po žalovaným stanovenou dobu.
19. Nynějším rozhodnutím totiž žalovaný rozhodoval o žádosti žalobce podle § 46a odst. 10 zákona o azylu. Pokud žalovaný shledal žádost nedůvodnou a rozhodoval opět o stanovení doby zajištění, byl povinen i v této části své rozhodnutí náležitě odůvodnit.
20. Žalovaný nemůže bez podrobnějšího odůvodnění přistoupit ke stanovení doby zajištění, aniž by bylo zřejmé, na základě, čeho je nutné trvání zajištění právě po stanovenou dobu a nikoli dobu kratší.
21. Aplikace správního uvážení při rozhodování o stanovení délky trvání zajištění přitom musí nalézt odraz v odůvodnění rozhodnutí tak, aby soud mohl přezkoumat, zda správní orgán správního uvážení nezneužil či nepřekročil jeho meze. V řízení o žalobě proti rozhodnutí o zajištění cizince a stanovení délky trvání zajištění soud ve správním soudnictví hodnotí postup správního orgánu a zkoumá, zda uvážení správního orgánu o stanovení doby zajištění nevybočuje ze zákonem stanovených mezí, má oporu ve zjištěném skutkovém stavu a není svévolné (srov. přiměřeně rozsudek ze dne 2. 11. 2011, č. j. 1 As 119/22011–39, týkající se stanovení prodloužení doby zajištění, jehož závěry jsou použitelné i v nynější věci).
22. Krajský soud proto uzavírá, že odůvodnění rozhodnutí žalovaného v nynější věci neobstojí pro svou nedostatečnost a napadené rozhodnutí je na místě zrušit také pro jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů.
23. K problematice nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů s ohledem na ustálenou judikaturu správních soudů lze dodat, že z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, které skutečnosti vzal správní orgán za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/1992 - 23, publikovaný ve Správním právu pod č. 27/1994, nebo nověji rozsudek NSS ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 - 71). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být ovšem vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006–76, publikované pod č. 1566/2008 Sb. NSS). Při posuzování nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí lze nepochybně vycházet také z judikatury NSS vztahující se k otázce nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí. V rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003–75, publikovaném pod č. 133/2004 Sb. NSS, zdejší soud uvedl, že „nedostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti

v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.“

24. Krajský soud pro úplnost dodává, že ve výroku tohoto rozsudku současně nevyslovil, že se žalovanému věc vrací k dalšímu řízení. Vychází z právního názoru vysloveného v rozsudku NSS ze dne 1. 11. 2012, č. j. 9 As 111/2012-34, č. 2757/2013 Sb. NSS, dle něhož „po zrušení rozhodnutí žalovaného o zajištění stěžovatele je nutno na toto rozhodnutí nahlížet, jako kdyby vůbec nebylo vydáno. Neexistuje tak řízení, v němž by mělo být pokračováno (...). Je-li tedy tento úkon ve formě rozhodnutí zrušen, neznamená to současně, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, jak je ve správním soudnictví obvyklé (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Naopak to z povahy věci, která je značně specifická a vyžaduje urychlené vyřízení, znamená ukončení řízení před správním orgánem, aniž by se tím, jakkoliv zasahovalo do jeho pravomoci, která byla vyčerpána vydáním původního rozhodnutí.“ Citovaný právní názor je použitelný i na právě řešenou věc, a krajský soud nemá důvod postupovat v souzené věci jinak.
25. Konečně krajský soud uvádí, že s ohledem na výše predestřený právní názor pro nadbytečnost již nevypočítával další žalobní námitky.

Závěr a náklady řízení

26. Krajský soud shledal žalobu důvodnou, a proto napadené rozhodnutí dle § 78 odst. 1 s. ř. s. napadené rozhodnutí zrušil.
27. O náhradě nákladů řízení mezi žalobcem a žalovaným bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce byl v řízení procesně úspěšný a vzniklo mu tak vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce tvoří:

Náklady právního zastoupení advokátem

- odměna advokáta za zastupování v řízení ve výši 4 620 Kč / úkon při těchto úkonech právní služby:

1) příprava a převzetí věci	§ 7, § 9 odst. 4 písm.	
2) sepsání žaloby	d)	9 240 Kč
	vyhl. č. 177/1996 Sb.	
- paušální náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 450 Kč / úkon § 13 odst. 4
při shora uvedených úkonech právní vyhl. č. 177/1996 Sb. 900 Kč
pomoci

Celkem

10 140 Kč

Soud uložil žalovanému zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení uvedenou částku, a to podle § 64 s. ř. s. ve spojení s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších změn a doplnění k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud

žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 13. června 2025

JUDr. Petr Hlušík, Ph. D.
samosoudce